

Till **Högsta förvaltningsdomstolen**

Ansökan om resning

Sökande:

1. Läkaren Thomas Allgén, Kungsholmsgatan 17, 11227 Stockholm.
2. Läkaren Teet Härm (på grund av alltjämt förekommande förföljelse vill Härm ó efter tillstånd av skatteverket ó inte i allmän handling uppge sin adress. Ev. förfrågningar eller beslut kan vidarebefordras av ombudet)

Ombud för sökandena:

f.d. hovrättslagmannen Lars-Erik Tillinger, Storforsplan 1, 12347 Farsta.

Tfn 08 - 6044519. E-post: l.tillinger@telia.com

Fullmakter bifogas *Bil. A och B*

Saken: Resning i mål om brott mot griftefrid (det s.k. styckmålet)

Yrkande: Sökandena anhåller, att Högsta förvaltningsdomstolen beviljar resning av Kammarrättens i Stockholm laga kraftvunna dom den 31 maj 1991 (ans.om prövn.tillst. bifölls ej) vari sökandena frångagits sina legitimationer som läkare, samt att Högsta förvaltningsdomstolen undanröjer nämnda dom.

Grunden för yrkandena

Vi åberopar bifogade rättsutredning av Lars-Erik Tillinger, *Bil. C*

Vi gör med anledning av denna rättsutredning gällande att följande fel förekommit vid handläggningen av ifrågavarande brott mot griftefrid:

- I. Den gärning - östyckningö av en död människas kropp - som förvaltningsdomstolarna prövat, är enligt brottsbalken 16 kap 10§ ett brott: *brott mot griftefrid* och ingenting annat.
- II. Brottet brott mot griftefrid var, genom samtidig häktning av oss båda, preskriberat *redan när åtalet i första mordmålet väcktes under hösten 1987*
- III. *Förvaltningsdomstolarna har prövat skuldfrågan rörande en brottslig gärning (efter talan av socialstyrelsen). Denna skuldfråga kan dock enligt Sveriges grund-lag endast prövas av allmän domstol på talan av allmän åklagare.* Ett ingrepp har alltså skett i allmän domstols exklusiva behörighet och därmed i vår rättssäkerhet och integritet enligt grundlagen. I ett resningsärende har regeringsrätten utsträckt denna felaktiga prövning av skuldfrågan att gälla alla legitimerade inom vården.
- IV. Genom att manipulera med Tillsynslagen har regeringsrätten i resningsärende (nr 1) *öåteruppväcktö åtalspreskriptionen* för det redan före åtalets väckande i första mordmålet preskriberade brott mot griftefrid. Reg.rätten konstaterar härefter att Tillsynslagen saknar bestämmelser om preskription och att detta skulle innebära, att preskriptionsregler över huvudtaget inte gäller för legitimerade inom hälso- och sjukvården. *På så sätt blir vi och nyssnämnda stora yrkesgrupper av med sin grundlagsenliga likhet inför lagen (likabehandlings-principen).* Det hemställs, att Högsta förvaltningsdomstolen undanröjer även detta integritetsbrott.
- V. *Socialstyrelsen har (hade) rätt att överklaga HSAN:s och kammarrättens beslut men ingen rätt att yrka ansvar för brott.* Förvaltningsdomstolarna borde alltså ha avvisat socialstyrelsens talan härvidlag.

Socialstyrelsen och kammarrätten borde inte tagit någon hänsyn till TR2:s felaktiga ökonsumtupplysningö. Denna endast förstärkte den rådande hatopinionen mot oss. Åklagaren i mordmålet tog hänsyn till att brott mot griftefrid preskriberats försommaren 1986. Det är obegripligt, att ingen av de ansvariga förvaltningsdomarna eller social-styrelsen insett detta. Regeringsrätten accepterade inte, att styckning av en död människa är ett brott (brott mot griftefrid) utan trollar bort detta faktum. Alla lagar ó och bevisdata - som talar till vår förmån undviker regeringsrätten, t.o.m. grundlagarna. Konstigt nog har ó såvitt vi minns - ingen advokat eller SoS:s jurister eller ombud protesterat mot grundlagsbrotten eller ens mot preskriptionen, som ju för dem borde varit uppenbar, särskilt pga allm. åklagarens agerande.

Vi yrkar att Högsta förvaltningsdomstolen *utplånar denna orättvisa*, som domstolarna vidmakthållit i över 20 år. Det har vållat och vållar oss alltjämt oerhörda personliga och ekonomiska skador och lidanden.

I dagarna skrivs förstasidesnyheter om två journalister som medvetet riskerade att överträda ett afrikanskt lands politiska bestämmelser. Den dom på fängelse 11 år - som dessa båda fick - blir vi och majoriteten av svenskar upprörda över. Men de visste att så kan det gå i ett land där domstolar och myndigheter kan styras av andra krafter än de lagar och regler som finns. Det är inte en rättsstat, säger man, när det går till på det viset. Sverige är dock en rättsstat, säger landets ledning, och medborgarna här i vårt land tror på det. Vår erfarenhet är en annan. Vi har förlorat tron på att vi behandlas enligt rättsstatens elementära regler. Vi har bollats hit och dit mellan olika domstolar som om vi inte vore människor i en rättsstat, utan föremål för ett slags försök att undvika tillämpning av gällande grundlagar och lagar.

Alltså: Om domstolarna följt sin domared och gällande lagar, hade det aldrig blivit något östyckmålö och vi hade kunnat återgå till vårt liv och vårt yrke ungefär 1989, när det outplånliga ökonsumtupplysningsmåletö vunnit laga kraft.

Regeringsrätten har ett flertal gånger vägrat oss resning, senaste gången under det nya namnet Högsta förvaltningsdomstolen. Det skall - såsom framgått ovan ó framhållas att ifrågavarande resningsprejudikat formulerats så att de omfattat alla legitimerade inom hälso- och sjukvården.

Det spelar i och för sig ingen roll för den rättsutredning som framlagts, att de som lyckats se förutsättningslöst på bevisningen i styckmålet inte kan se något som talar för att vi skulle ha med styckningen att göra. Det kan möjligen vara av intresse för HF att få veta, att kammarrättens dom i sak inte alls var övertygande. Vi kan hänvisa till ett SVT1-program av kriminologen Leif GW Persson, vilket starkt talade för att vi inte hade något med styckningen att göra. För samma slutsats talar en granskning av bevisbedömningen i kammarrättens dom, som Tillinger företog för flera år sedan. Det gäller kapitel 3 i en längre redovisning som f.ö. finns på webben under www.mediemordet.com.- En utskrift av detta beviskapitel bilägges.

Stockholm i januari 2012.

í í í í í í í í í í í í í ..
/Thomas Allgén/

í í í í í í í í í í í í í í .
/Teet Härm/

24 års rättegångar om ett preskriberat brott.

På senare tid har det i media diskuterats fall där mer eller mindre starka opinioner ställts i motsats till gällande svensk lag t.ex. FRA-ärendet, fildelnings-diskussionen, östyckmålet och Ladbroke-ärendet med kritik mot ledamöter i regeringsrätten (**RR**, här även = nyligen namnändrade öHögsta förvaltningsdomstolen)

Dagligen kan man ta del av deklARATIONER om frihet, rättssäkerhet och integritet. Fredrik Reinfeldt: *Rättssäkerhet är en förutsättning för en fungerande demokrati.* - Förre JK Göran Lambertz: *Bättre bevisprövning, respekt för lagen och värn om rättsstaten är nödvändigt i ett gott samhälle. Efter de sorgliga händelserna i Oslo framhåller statsministrarna i Norge och i Sverige ó vikten av att rättsstatens lagar upprätthålles.*

När det gäller domstolarna i Sverige bör erinras om att alla domare måste avlägga *domared* inför domstol innan de får tjänstgöra som domare. Jag citerar de här mest relevanta punkterna i denna ed (rättegångsbalken 4 kap 11§): *í öfter mitt bästa förstånd i alla domar rätt göra.... och döma efter Sveriges lag och laga stadgar; aldrig lag vränga eller orätt främja för....vänskap ,avund, illvilja eller räddhåga....ö*

De orättvisor och livsavgörande skador, som drabbar enskilda personer om lagarna får stå tillbaka, framgår tydligt av rättegångarna i det s.k. styckmålet. Nedan följer en kronologisk rättsutredning.

*Styckning av en död människas kropp är ett **brott**, som straffas med böter eller fängelse i högst sex månader och sålunda preskriberas efter två år. Brottet kan endast åtalas av allm. åklagare vid allmän domstol.*

De båda legitimerade läkarna Thomas Allgén och Teet Härm (AoH) häktades hösten 1987 och åtalades för mord på Catrine annandag pingst 1984. *Styckningen av hennes döda kropp, som ägde rum i samband med mordet, åtalades inte eftersom det **var preskriberat**.* Om så ej varit fallet skulle åklagaren säkert ha åtalat styckningen, som är ett särskilt brott och förvisso varit försvårande vid mord. Ett brott är ett brott i vilket sammanhang det än sker. I detta fall skulle det ha skett *utom tjänsten*.

Sthlms tingsrätt (**TR1** ó 1988) fann AoH skyldiga och beslöt om läkarundersökning. Detta beslut överklagades och **Svea hovrätt** återförvisade målet till TR samt *frigav AoH, som varit häktade i ca sex månader.*

TR2 (Dom 8.7.1988, lagman Spak o chefsrådm. Westlander jämte nämnd) ogillade åtalet för mord av det skälet att *orsaken till Catrines död ej var klarlagd. - I slutet av domskälen tillade TR2 öatt det var ställt utom allt rimligt tvivelö att AoH i samråd styckat Catrines kropp* Alla yrkesdomare torde veta att man ***i domskäl ej skall yttra sig om brott som inte åtalats, är preskriberat och saknat betydelse för målets utgång.*** Dessutom torde dessa framstående domare ha vetat, att *AoH ej kunde klaga mot domskälen i en friande dom. Tillägget kvarstår alltså i all framtid och kan inte utplånas ens om det ó som i detta fall ó är fel.*

Domskälstillägget måste ha skett avsiktligt och fick fatal verkan. **Utan tillägget hade denna rättsak varit avslutad med TR2:s dom.** Det hade då inte funnits något som helst skäl att deslegitimera AoH. Hälso- och sjukvårdens ansvarsnämnd (HSAN) ó där ärendet om mistning av legitimation anhängiggjorts redan under mordmålet - *skulle ha avslutat ärendet utan åtgärd. AoH hade alltså kunnat fortsätta som legitimerade läkare i juli 1988.* En tragisk utveckling hade då undvikits.

Det är svårt att förstå varför två yrkesdomare *negligerat de fyra skälen ovan, som ó var för sig ó enligt domared och lag bort föranleda TR 2 att låta bli tillägget.* Spak sade efteråt till pressen att tillägget var en ökonsumentsupplysning - vilken f.ö. visade sig vara fel.

En ytterligare reflektion till TR2:s tillägg: om TR2 funnit bevisat att två oförvitliga, legitimerade läkare kommit överens om att träffas under pingsthelgen, öhittatö Catrines döda kropp, transporterat den till rättsläkarstationen, ödukatö för obduktion, klätt om, styckat, fotograferat, fördelat kroppsdelar i plastsäckar, stödat, klätt om igen, utplacerat säckarna på olika platser, allt under det A hela tiden (högst ca 3 timmar av helgdagen stod till förfogande) drog en barnvagn med sin då 1½-åriga dotter. Om TR ansåg detta bevisat (proven beyond reasonable doubt) då hade ó inräknat det allra minsta som kunde anses peka mot AoH ó TR2 väl kunnat döma för mord, eftersom mördare och styckare med ca 99% sannolikhet är samma person(er). Paradoxalt nog hade detta varit bättre för AoH, som då hade kunnat klaga sig fria..

Härefter kom saken till HSAN, där Socialstyrelsen (SoS) återopade TR2:s tillägg och yrkade återkallelse av legitimationerna. *SoS har rätt att föra talan i ett legitimationsärende, men kan inte begära prövning av skuldfrågan rörande ett brott, som ligger under allmänt åtal.*

HSAN beslöt 26.5.1989 att återkalla de båda läkarnas legitimationer. *Undertecknad, då ordinarie ordförande i HSAN sedan 16 år, samt landstingsförbundets cheffjurist Jan Sahlin var skiljaktiga och ville låta AoH behålla sina legitimationer.* I min reservation anförde jag flera skäl, men här må endast nämnas bristande bevisning och preskription.

Bevisprövningen är en av de viktigaste funktionerna för ordf.. i HSAN och lagen föreskrev, att ordf. skall vara domare. Morgonen efter det min skiljaktighet publicerats i kvällstidningarna blev jag uppringd från Socdep (statsråd: Sven Hulterström). En tjänsteman meddelade, att jag inte skulle få fortsatt förordnande, vilket jag utlovats bl.a. med tanke på att jag sedan någon tid var HSAN:s representant i Tillsyns-utredningen. *Att domare avlägsnas för att denne voterar för en misstänkts frikännande trodde jag inte förekom i Sverige.* Jag erinrade mig att jag i början av 80-talet, som President i The International Association of Judges, på dess vägnar beslutat om brev till bl.a. Polens justitieminister (under Jaruzelski-tiden) med protester mot att åklagare och domare avlägsnats för att de levererat öfelaktiga ö domar och beslut.

På talan av AoH återgav kammarrätten i Sthlm (KR) legitimationerna (med 2 röster mot 2 enligt straffprocessrättens omröstningsregler).

SoS överklagade och yrkade att legitimationerna skulle fråntas AoH p.g.a. styckningen (d.v.s brott mot griftefrid). SoS företrädde inte av sina egna jurister utan av en advokat.

Inför den följande prövningen i förvaltningsdomstolarna var situationen följande. **Brott mot griftefrid var preskriberat sedan drygt ett år, när mordåtalet mot AoH väcktes genom häktningen hösten 1987.** När en brottslig gärning (åtals)preskriberats, åligger det alla domstolar eller myndigheter i landet att iakttaga preskriptionen. De får inte företaga någon rättslig undersökning eller utredning rörande gärningen. Statens anspråk om påföljd är tillintetgjort. **Regeringsrätten (RR) borde följaktligen ha avvisat talan om deslegitimation pga brott mot griftefrid, varefter KR:s nyssnämnda dom vunnit laga kraft och de båda läkarna hade kunnat återgå till yrket.**

RR bryr sig dock inte om att brott mot griftefrid är preskriberat. Även med denna felaktiga mening föreligger dock ytterligare ett skäl för förvaltningsdomstolarna att genast nedlägga styckmålet. Då återstår nämligen endast ett påstående (av SoS) att AoH utom tjänsten skulle ha begått brott mot griftefrid. Vad har en förvaltningsdomstol med det att göra? Svar: ingenting alls. Det kunde ha varit en sak för allm åklagare men denne hade ju redan vid mordåtalet helt korrekt iakttagit preskription för brott mot griftefrid.

I stället för att rätta sig efter dessa två av svensk lag anvisade vägar att frikänna de två läkarna, återförvisade RR målet till KR med anmodan, att *hålla öhuvudförhandling i brottmålö såsom i hovrätt* och att vid bevisprövningen inte ställa lägre krav öän som skulle ha gjorts i ett mål om åtal för styckningenö. **Enligt Sveriges grundlag kan dock endast allmän domstol på talan av allmän åklagare pröva skuldfrågan rörande en brottslig gärning.**

KR2 lydde dock RR:s anmodan och höll en brottmålsförhandling väsentligen enligt rättegångsbalken (RB) alltså inte enligt FPL.

KR 2 fann i dom den 31 maj 1991 AoH skyldiga till styckningen och fråntog AoH deras legitimationer. (KR2 gjorde i och för sig en enligt min mening helt otillräcklig bevisprövning). RR avslog ansökan av AoH om prövningstillstånd.. Därmed vann **KR2:s dom laga kraft.**

RR har på de mest besynnerliga skäl och utan hänsyn till gällande lag lämnat upprepade resningsanökningar (senast i dess nya namn: Högsta förvaltningsdomstolen) utan bifall. I det första beslutet förklarade RR: att stycka en död människas kropp är inte en brottslig gärning utan öett handlande som, oavsett om det är brottsligt eller ej, innebär att en läkare visat sig olämplig att utöva yrketö. Härefter, menar RR, skulle alltså förvaltningsdomstol mot de misstänkta förnekande kunna pröva skuldfrågan beträffande brott mot griftefrid (som t.o.m skett utom tjänsten)

Detta är en lek med ord och ett spel med människors livsöde, som röjer bristande kännedom om tillsynslagen och om begreppet åtalspreskription. Styckning av Catrines kropp är obestridligt ett brott och ett brottsligt öhandlandeö är i sammanhanget samma sak som brottslig gärning. **RR menar ju att ett brott inte skulle vara ett brott när den misstänkte är leg. läkare eller leg. sjuksköterska, tandläkare, farmaceut, psykolog etc.**

Genom denna örättstillämpningöhar RR och KR2 berövat AoH (och i förlängningen alla legitimerade inom hälso- och sjukvården) en grundlagsfäst rättighet, som tillkommer alla människor i vårt land: att få skuldfrågan betr. en brottslig gärning prövad och avgjord av allmän domstol (regeringsformen 1 kap 9§). - Förvaltningsdomstol kan endast åberopa en dom av allmän domstol, om domen vunnit laga kraft och personen ifråga dömts för brottet (i ett domslut).

I resningsbesluten fortsätter **RR** att söka rädda det fatala återförvisningsbeslutet. Som nyss framgått förnekar RR att styckningen är ett brott. Därigenom skulle inte behövas någon diskussion om preskription , men **RR har försvarat KR2:s deslegitimationsbeslut genom att hänvisa till att tillsynslagen inte innehåller något om preskription. Detta är i och för sig betydelselöst därför att ö bland flera andra skäl ö ingen domstol i vårt land kan öåteruppväckaö straffbarheten efter en redan inträffad preskription. RR:s ståndpunkt innebär även att de fundamentala reglerna i svensk lag om åtalspreskription inte skulle gälla för AoH eller för alla legitimerade personer inom vården. Att undantaga AoH och nyssnämnda yrkesgrupper från brottsbalkens regler är ett brott mot likabehandlingsprincipen i grundlagen.**

Förvaltningsdomstolarna tillämpade i styckmålet ömsom brottsbalken och rättegångsbalken ömsom **FPL**, till synes mest till läkarnas nackdel. Man kan tala om en **Kafka-situation: RR uppmanar KR att använda straffprocessrätten, men vid resningsansökningar möts läkarna av FPL, vars resningsregel är mycket svagare och lämnar öppet för visst godtycke.**

Utredningen ovan visar, att Thomas Allgén och Teet Härn icke lagligen kunnat dömas för brott mot giftefrid och att de därför är oskyldiga till nämnda brott.

De domare, som ansvarat för domskälstillägget i TR2 samt fällande domar och beslut i HSAN, KR 2 och RR har svikit sin domared och brutit lag och grundlag på sätt ovan angivits. Socialstyrelsen har handlat fel genom att föra talan om brott ösåsom en allm. åklagareö inför obehörig domstol.

Genom mer än 20 års onödigt processande och genom alltjämt gällande beslut och dom **har svåra ingrepp skett i de båda läkarnas samt i de vård-legitimerades frihet, rättssäkerhet och integritet.** För de båda läkarna har detta inneburit **livstragedi**: mer än tjugo förlorade levnadsår, förlorad heder och anseende, i stort sett ännu pågående social utfrysning inom läkarkollektivet och bland allmänheten, förlorad dyrbar utbildning för det yrke de valt, bruten ekonomi, stora kostnader, arbetslöshet, skadestånd till staten(!?) etc.

Det bör också sägas, att **staten/skattebetalarna** för detta långdragna, olagliga processande säkert **haft kostnader på åtskilliga miljoner kronor** (löner till domare och övrig personal, lokaler, sakkunniga, vittnen, SoS verksamhet och kostnader i målet, advokater m.m.).

Stockholm i januari 2012 /

Lars-Erik Tillinger

F.d. Hovrättslagman Ordf. i HSAN 1973 ó 1989

Hedersledamot i Sveriges domareförbund

Honorary President of The International Association of Judges

En förklaring varför det dröjt så lång tid innan resning - på nu anförda skäl ó yrkats i Regeringsrätten/Högsta förvaltningsdomstolen samt några ord till **plädering**

Den egentliga anledningen till tidsutdräkten är, att undertecknad först i november 2011 fått kontakt med sökandena genom förmedling av Med. Doktorn, docent Lars-Göran Allgén, Thomas far. Dessförinnan har jag sedan senare delen av 90-talet arbetat med att åstadkomma en offentlig och neutral publicering av min granskning av östyckmåletö. Efter hand kom jag att endast skriva om rättsfrågorna, som i detta fall är helt oberoende av bevisfrågorna. För bevisfrågorna hade sökandena flera advokater från häktningen hösten 1987 och alltjämt. Den rättsutredning, som nu åberopas är den senaste versionen av flera liknande, egentligen avsedda för publicering. - Till en början skrev jag - bl.a. - en 18 sidor lång redogörelse till JO, som avvisa-

des med vändande post p.g.a. att mer än två år hade förflutit sedan det senaste avgörandet i målet. JO var alltså inte den ersättning för författningsdomstol, som jag hoppats. JO avvisade även förnyade försök från olika håll. Personligen tycker jag det är konstigt, att JO har en öpreskriptions-tidö på två år när det gäller brott mot grundlagen ó medborgarnas garanti för integritet, frihet och rättssäkerhet.

Alltnog.De båda läkarna hade egna ombud/advokater. Jag ville hålla mig neutral och då återstod endast att söka publicering. Framför allt trodde jag att grundlagsbrotten i så fall skulle skaka om övederbörandeö. Jag vet, att brott mot författningen/grundlagen är förstasidesnytt i andra demo-kratiska länder. Varför inte i vårt land?

Eftersom jag först hösten 2011 fått kontakt med de dömda båda läkarna angående styckmålet, har jag sedan senare delen av 90-talet och fram till hösten 2011 arbetat med att söka nå ut med budskapet att styckmålsdomen bröt mot domared, lagar och grundlag. (Uppehåll med ca två år i samband med min hustrus sjukdom och död 2002 samt senare med ca ett år för egen sjukdom.)

Jag har alltså sökt publicering i olika tidningar, bland andra: Sveriges Domareförbunds tidskrift, Svensk juristtidning, Läkartidningen, fyra gånger i SvD öBrännpunktö och två gånger i öUnder strecketö och en gång i DN. De flesta redaktörer svarar inte utan man får vänta och vänta. Jag får efter någon tid telefonera, stöta på flera ggr och vänta etc. samt påpeka varför saken är viktig. Uppvakningarna för läkartidningen tog mer än ett år innan det blev avslag. Ibland visade det sig att vederbörande inte ens läst mitt inlägg. I bästa fall fick jag en motivering till avslag: Utredningen var för lång, inte aktuell, ingen öensationö, genant för de aktuella domarna m.m. (Jag har i min kritik inte nämnt några namn annat än TR2:s yrkesdomare som fanns namngivna i pressen.) Jag erbjöd att söka korta av manus, men det syntes nödvändigt reda ut, varför denna process utan hänsyn till gällande lagar pågått i över 20 år med förkrossande skador för två unga läkare (samt med kostnader på flera miljoner för staten).- Vad gäller aktualitet så ökar den för en oskyldigt dömd ju längre det drar ut på tiden. Utan jämförelse i övrigt kan man säga, att östyckmåletö företer vissa likheter med Dreyfus-affären. D-s var bl.a. fängslad 12 år, varav 4 år på Djävulsön och resten i franskt fängelse.

Under den tid framlidne prof. Anders Agell var de båda läkarnas ombud sökte han kontakt med mig för diverse frågor och jag framförde bl.a. mina rättsliga invändningar. Agell höll

med mig men var helt inställd på den vällovliga men svåra uppgiften att söka *bevisa* att läkarna var oskyldiga till händelsen ca 25 år tidigare. Agell var ju läkarnas ombud och jag gjorde en tids uppehåll men fortsatte efter hand med publiceringsförsöken.

En publicering avsågs att nå ut till de många människor ó och däribland de legitimerade inom vården - som ännu utgår från att de båda läkarna var skyldiga. Men jag fann mig vara vid vägs ände tidningar och tidsskrifter ville inte offra så mycket utrymme för rättsstaten. Genom Thomas far, Docent Lars-Göran Allgén, fick jag kontakt med sökandena.

Avsikten med dessa förklaringar är, att jag har använt den senaste ötidningsversionen ö som rättsutredning även vid denna resningsansökan. Den innehåller förvisso en del som är onödigt för prövningen i HF, men rättsutredningen är kronologisk, ger en helhetsbild av ärendet och innehåller vad som kan vara relevant, varför jag (f. 1919) hoppas att den kan tjäna som underlag för resningsansökan utan att behöva omarbetas.

Sedan denna resningsansökan inlämnats till HF tänker jag med hänsyn till min ålder överlämna kopior av ansökan och rättsutredningen till några av mina vänner och sympatisörer bland läkare och pensionerade hovrättsdomare och till minst en riksdagsledamot. Samt till Per Lindeberg, som i två böcker skickligt avslöjat den hatopinion och de hot m.m. som riktades inte bara mot sökandena utan flera andra som inte trodde på den upphetsade opinionen. Domare skall hålla sig till lagen.

Men jag räknar med att *HF återställer Sverige som rättsstat*. Thomas och Teet har förlorat mer än hälften av sina vuxenliv.

Mina domar och beslut i ärendet har så mycket kantanteckningar att de inte kan överlämnas. Jag utgår från att relevanta akter och domar eller beslut kan rekvireras från vederbörande domstol.

Slutligen vill jag nämna att jag vägrat att mottaga någon som helst ersättning för det arbete jag nedlagt på denna rättsak efter mitt sista sammanträde i HSAN 1989. Det gäller alltså.
2012-01-1028

Lars-Erik Tillinger